

ložení do výslužby jest opatřením zcela rozdílným od rozvázání služebního poměru výpovědí a na tom nemohou nic změnití dovolatelovy výklady, že prý v § 135 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. nejde o »definitorisaci« v pravém smyslu slova, to jest o změnu služebního poměru provisorního ve služební poměr definitivní. Poukaz dovolatelův na obdobu předpisů §§ 48 a 50 vládního nařízení ze dne 7. července 1926, čís. 114 Sb. z. a n. není vůbec případný již proto, že se uvedené předpisy týkají jen pomocných zřízenců ve veřejnoprávním poměru, kdežto v souzené věci jde o zaměstnance čsl. státních drah, jehož služební poměr jest podle § 1, odst. 4 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. povahy soukromoprávní. Ostatně jsou podmínky pro nabytí nároku na odpočivné (zaopatřovací) platy u obou těchto zaměstnaneckých kategorií rozdílné, neboť u pomocných zřízenců ve veřejnoprávním poměru jest podle §§ 31 a 50 vlád. nař. čís. 114/26 Sb. z. a n., rozhodnou jejich služební doba, kdežto u zaměstnanců státních drah rozhoduje podle pensijních stanov jejich členství v pensijním fondu. Ustanovení § 129, odst. 1 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n., že pense náleží bývalému pomocnému zaměstnanci státních drah tak dlouho, dokud pro ztracenou nebo zmenšenou schopnost práce nemůže najíti přiměřené výdělečné zaměstnání, platí sice podle § 136 i pro pomocné zaměstnance státních drah, jejichž služební poměr byl podle § 135 změněn ve služební poměr zřízenecký, ale pro řešení sporné otázky nelze z něho nic vytěžiti, protože upravuje jen dobu, po kterou trvá vzniklý již nárok na pensi, nikoliv podmínky pro nabytí nároku na pensi vůbec, kteréžto podmínky jsou zvlášť upraveny v § 7 stanov pensijního fondu čsl. státních drah. Dovolatel konečně zdůrazňuje, že pomocný zaměstnanec v poměru zřízence státních drah mnohdy ani není členem pensijního fondu, protože jde o členství dobrovolné. K tomu stačí připomenouti, že ustanovení § 7 stanov pensijního fondu čsl. státních drah platí právě jen pro členy tohoto pensijního fondu a že žalobce byl podle souhlasného přednesu stran skutečně členem pensijního fondu čsl. státních drah, takže u něho byly splněny předpoklady podle § 7, odst. 1, čís. 1 pensijních stanov.

Čís. 15224.

Předpis § 46 zák. o úraz. poj. děl. se vztahuje i na nárok pojištěncův na bolestné.

(Rozh. ze dne 22. května 1936, Rv II 283/36.)

Žalobkyně se na žalovaném domáhá náhrady bolestného způsobeného jí úrazem na stavbě prováděné žalovaným, na níž byla zaměstnána. K úrazovému pojištění byla žalovaným přihlášena. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Podle § 46 zákona ze dne 28. prosince 1887 č. 1/88 ř. z. má pojištěnec toliko právo vznést proti podnikateli nárok na náhradu škody, když úraz při práci byl ú m y s l n ě způsoben některou z osob

v § 45, odst. 1 (2) zmíněných, v tomto případě, kdyby byl žalovaný sám úmyslně úraz způsobil. Žalobkyně však sama ani netvrdí, že by sporný úraz úmyslně byl způsoben žalovaným, nýbrž tvrdí, že se stal z nedbalosti žalovaného příp. jeho zaměstnanců. Podle výslovného znění tohoto zákonitého ustanovení žalovaný proto z důvodu náhrady škody neručí, ježto zjištění prvního soudu, že šlo o podnikový úraz, který se stal při provozování stavitelského podniku strany žalované, ani nebylo žalující v odpor vzato. V tom smyslu rozhoduje stále nejvyšší soud, a tak i všeobecný předpis § 1315 obč. zák. neb jiné ustanovení o náhradě škody neplatí pro případy, pro které byly vydány zvláštní předpisy a takovým zvláštním předpisem pro obor úrazového pojištění je právě předpis § 46 úr. zák. Žalující v takovém případě nárok na bolestné proti žalovanému uplatňovati nemůže. Není však vyloučeno uplatnění nároku na bolestné proti třetí osobě, jsou-li podmínky tohoto nároku dány.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, v němž žalobkyně dovozovala, že předpis § 46 zák. o úr. poj. se nevztahuje na nároky pojištěncovy na bolestné.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně a dovoatelka se odkazuje především ke správným důvodům napadeného rozsudku, k nimž se vzhledem k vývodům dovolání dodává ještě toto: Předpis § 46 zák. o úraz. poj. děln. se vztahuje i na nárok pojištěncův na bolestné. To plyne z druhého odstavce § 46 zák. o úraz. poj. děln., kde mezi předpisy přicházejícími v úvahu jest citován i § 1325 obč. zák., jenž přiznává poškozenému mimo jiné i nárok na bolestné.

Čís. 15225.

Převzetím koně odborným střihačem koní k ostříhání přešla povinnost opatření zvířete podle § 1320 obč. zák. na střihače.

(Rozh. ze dne 23. května 1936, Rv II 572/34.)

Žalobce — odborný střihač koní — stříhal z příkazu žalovaného a za úplatu hříbě žalovanému patřící. Při stříhání byl hříbětem zraněn. Domáhá se proto na žalovaném podle § 1320 obč. zák. náhrady škody. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolací soud neshledává, že by v souzeném případě bylo lze žalovanému přičísti nějaké zavinění na úrazu žalobcově. Neboť svěřil-li žalovaný svého koně žalobci jako odborníku, aby mu jej (za úplatu) ostříhal, předal mu koně po dobu stříhání v opatrování a náleželo proto